

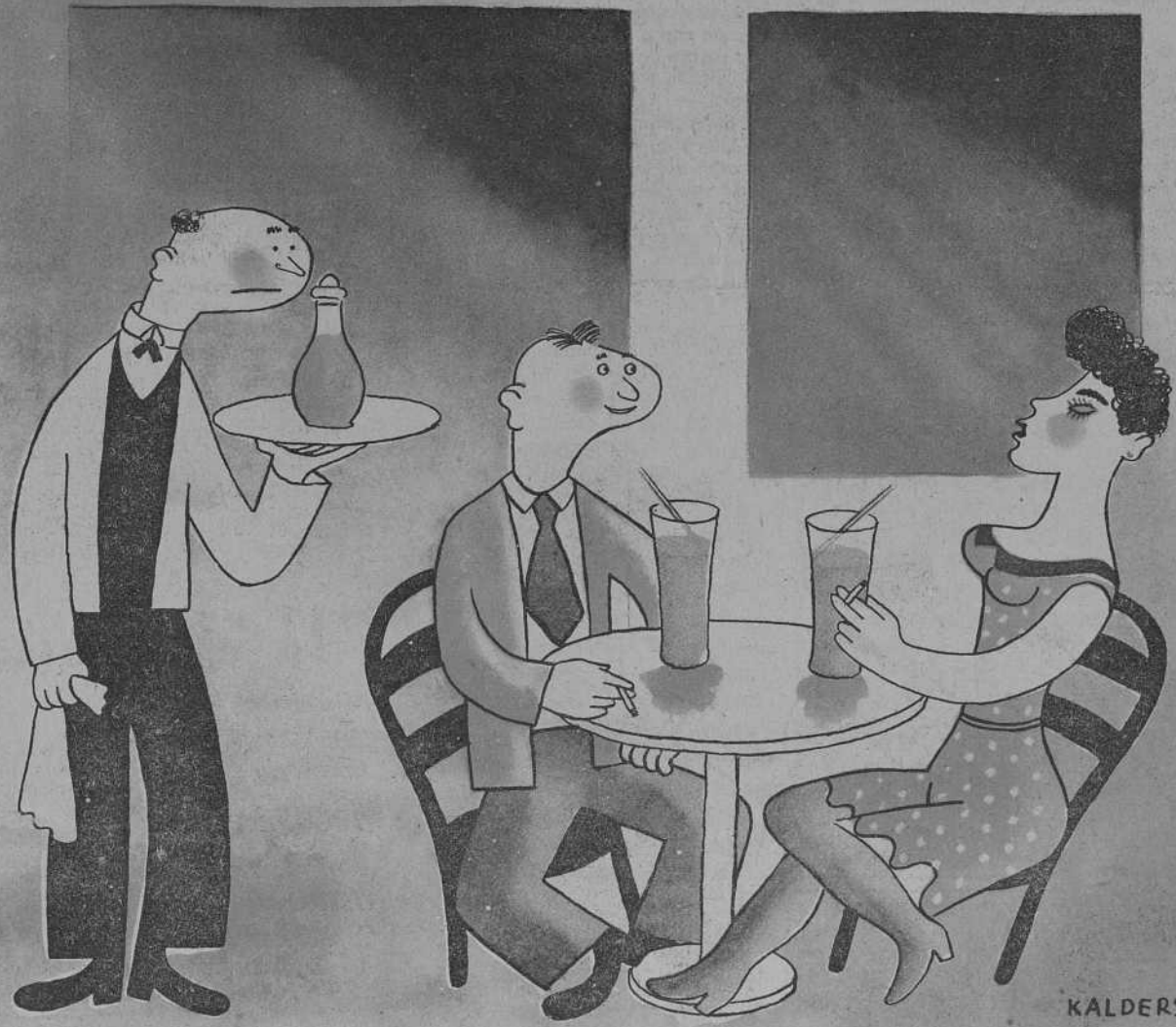
no. 3.031

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ ARAGÓ, 290 - TEL. 23594

★
★
★
★
★
★
V
I
N
T
-
I
-
C
I
N
C
C
E
N
T
I
M
S

Orxateria

KALDERS

«INUTILS»

- Jo no vaig al front.
- Que ets estret de pit?
- No. Sóc estret de front.

PERDRE LA CARTA DE NAVEGAR

El doctor Serra Hunter, que s'equivoca sempre, l'encerta, i en Miravittles, que no s'equivoca mai, l'erra

La informació mecànica. — Un dels centres més ben informats del món és (i no creiem descobrir cap secret a ningú) el Comissariat de Propaganda. Les coses l'existència de les quals s'ignora al Comissariat de Propaganda, pot afirmar-se rotundament que no existeixen.

El Comissari coneix, sobre la marxa, la marxa del món. Telègrafs molt més automàtics que els usuals, telèfons que canten les notícies en veu alta, com els cambres de la Barceloneta, aparells televisors amb una vista privilegiada, secretàries que endevinen el futur, etcètera, etc. Totes les trampes de la mecànica i de la física (i una bona part de les de la química) estan al servei del Comissari, perquè pugui saber quan cal fer viatges al govern, enviar la més alta magistratura del país a fer mitings a París i moltes altres coses que als humans ens semblen simplement meravelloses.

Es presenta el pau Balsells. — Fa pocs dies, el pau Balsells es presentà al Comissari i li digué:

—Mira, Met, els Intellectuals Per la Defensa de la Cultura del Congrés Madrid-València-Barcelona estan a punt d'arribar i si no els anem a rebre quedarem com uns bacons.

El Comissari donà ordres de fer funcionar l'equip d'informació. Deu o dotze aparells assenyalaren simultàniament la ruta dels Intellectuals: entrarien a la Península per Port-Bou.

El pau Balsells i el met Miravittles es posaren d'acord per organitzar una recepció ben lluïda.

El benaventurat doctor Serra Hunter. — Com a primera providència, el pau Balsells va anar a trobar el doctor Serra Hunter i li digué:

—Mireu, doctor, arriben els Intellectuals i els hem d'anar a rebre. Vós no hi podeu mancar. Venen per Port-Bou.

El doctor va fer una cara d'abstracció tan sospitosa, que el pau Balsells insistí:

—Sobretot, no us n'oblidau. Potser caldria que us ho apuntéssiu...

—Port-Bou? —preguntà el doctor. I es traqué una petita llibreta i apuntà «La Jonquera».

Arriba el dia. — Arribat el dia, la comitiva oficial comandada pel comissari Miravittles i portant tot el necessari per enlluernar els nouvinguts, va dirigir-se cap a Port-Bou.

El benaventurat doctor Serra Hunter, profundament convençut que s'equivocava, es dirigí xino-xano cap a La Jonquera, estoïcament resignat a perdre un temps preciós.

L'arribada. — A l'estació de La Jonquera el doctor Serra Hunter s'assegué a un banc, esperant l'hora de constatar el seu error i poder retornar tranquil·lament a casa seva.

Amb aquestes arriba un tren i descendeixen una colla de desconeguts.

En veure'ls, el cor del doctor fa un salt. Els emprèn i pregunta:

—Que potser sou els Intellectuals?

—Sí.

—Sí que l'heu feta bona! Us heu ben equivocat! Havíeu d'arribar per Port-Bou.

— M'han ben arreglat! Ara resulta que el meu noi haurà d'anar al front primer que els altres.

— Com ha anat això?

— Es que tenia una recomanació.

REVISTA DE PREMSA

SOLIDARIDAD OBRERA

Ens explica, per mitjà d'Ezequiel Endériz, el que són els «gangsters»:

Este bandido moderno, que nace en contrabandista y acaba muchas veces en raptor de niños ricos para forzar un buen rescate, llegó en Norteamérica a ser una fuerza en todos los terrenos: en el político y en el económico, principalmente. Corrompia ciudades enteras con su dinero. Muchos altos policías fueron cómplices de los "gangsters" más famosos y hasta se dudó en algunos casos de la complicidad de más de un gobernador de Estado. No había quien pudiera con ellos e intervinieron en diferentes elecciones, dando el triunfo a los candidatos por ellos protegidos, con su cuenta y razón, naturalmente.

No cal dir que aquestes paraules, avalades per un diari tan ben informat com «Solidaridad Obrera» tenen un valor especial.

La Rambla

D'una nota titulada «Un petit oblit»:

“Quan llegeixis aquestes ratlles, lector company, estaran a punt d'ésser esborrats, engolits per aquesta fúria actual de sindicalització, trenta-quatre companys d'actuació neta i clara, d'història andònima, però autènticament popular.”

El petit oblit deu ésser el de no advertir que allí on diu trenta-quatre companys, ha de dir trenta-quatre anys.

la humanitat

Fet divers:

A la Rabassada fou detingut Josep Garcia Martorell, que tenia una llicència sense el corresponent permís.

Si per tenir llicència es necessita permís, potser per tenir permís caldrà posseir llicència!

DIARI DE BARCELONA ESTAT CATALA

Notícia de la guerra:

“...se'l traslladà amb una columna de modes aquestes forces per les tropes de la República.”

Aquesta columna de modes deurà estar integrada pels elegants que usen caçadores de franella.

EDITORIAL

Moltès gràcies. - Ens venen com pa beneït.
El primer "putsch". - Una puixança que tapa el sol.
Dos líders com dos cossos grans

Des d'aquestes pàgines ens correspon donar les gràcies al distingit públic, per l'acollida magnífica al gran partit dels humils i dels vanitosos: el P. R. O. U.! Els dos primers milions d'exemplars de l'ESQUELLA, com a òrgan del P. R. O. U.I, s'esgotaren en uns vint-i-cinc minuts i els sis milions de la segona edició ni tan sols els hem pogut veure, perquè la gent els prenia de les màquines a mesura que sortien.

Què vol dir això? Doncs això vol dir que l'opinió del país està amb nosaltres i que nosaltres estem molt ben aconsellats.

A desgrat de tot, ja és sabut que la tranquil·litat absoluta és un mite, i enmig de la

felicitat dels primers èxits, el nostre partit està passant per la congoixa del primer «putsch». Un «putsch» dolent, sense entranyes, que delata la mà barroera i criminal de Trotsqui. Nosaltres ens pensàvem que les autoritats s'oposarien a la celebració d'un «putsch» per al qual no havia estat demanada la prèvia autorització. Però ens enganyàvem i la tempesta s'ha congriat damunt nostre, amb l'única oposició dels nostres quadres i de les nostres colles. Els militants del P. R. O. U.I han complert amb llur deure, i el P. R. O. U.I, a desgrat de tractar-se d'un partit jove, però honorat com el que més, ha demostrat una puixança que ens esgarrija una mi-

ca a nosaltres mateixos. Perquè, què en farem de tanta puixança?

De moment podem dir que el «putsch» ha estat gairebé estrangulat, i diem «gairebé» perquè no pot dir-se que hagi fracassat del tot, però la mica del triomf del «putsch» no ha servit, com desitjaven els nostres adversaris, per debilitar els nostres rengles, sinó que els ha enfortit. Ara tenim dos líders. El nostre líder, el Capo, que ho és per dret propi, i el líder del «putsch» el treballador, probe i distingit home públic Solà de Canyizares, que s'ha guanyat el lloc a cops de colze. Apa, prohoms: abraceu-vos i no en parlem més. Visca el P. R. O. U.I

UN REFORMISTA

—Sí, senyor. Jo m'estic ací trencant les cadenes... dels tancs.

UN COMplot DESCobERT

Es pretenia convertir la grandiosa manifestació del 19 de Juliol organitzada per la C. N. T. - F. A. I. - J. J. LL. en vulgar cerimònia religiosa

Els organitzadors, previnguts a temps, la converteixen en la presa de cafè a Saragossa

UN COMplot

La divulgació que imprudentment està fent aquests dies el nostre confraternal-confederal col·lega la «Soli» del fet, fins ara guardat secret, que tal dia com dilluns que ve farà un any just que el poble va vèncer la reacció, la rebel·lió i el feixisme en els carrers de Barcelona, i la manifestació commemorativa i espontània que prepara, ens mou a revelar el complot que s'està tramant per una banda i ordint per l'altra per tal d'embolicar les coses i portar-les al seu estat anterior.

A no ésser pel perill que corren les conquestes de la Revolució, hauríem deixat aquest episodi per al «Libro de Plomo de la Revolución»; però cal prevenir els perills que correm, fins i tot a costa dels èxits editorials que puguin venir després.

LA REACCIO VIGILA

La reacció vigila, i no solament vigila, sinó que actua, i si no s'hi posa mà prepara nous dies de dol per a la nostra terra, ara preci-

sament, i precisament ara, que l'Exèrcit del poble avança donant-se les mans, com ha fet sempre ha tingut ocasió de sabotejar la guerra.

Afortunadament l'enemic no té gaire inventiva, i a això es deurà que puguin ésser desbaratats els seus plans tenebrosos.

UN NOU CORPUS DE SANG

No ens referim ni al 19 de juliol del 1936, en què el poble va derrotar definitivament el feixisme, ni al 19 de juliol del 1937, en què la C. N. T., la F. A. I. i les J. J. LL., volen celebrar-ho, sinó que en dir Corpus volem dir el dia de Corpus, i en parlar de sang parlem de la sang que s'hauria pogut vessar a no ésser per la prudència del poble, que no s'adonà que la reacció celebrava el Corpus.

I el celebrà com tradicionalment l'havia celebrat sempre, amb una processó. Sinó que la d'aquest any fou clandestina. I encara que com a notícia ja és vella, és nova com a revelació perquè dilluns que ve es vol repetir la manobra.

Era el dijous, dia 27 del passat mes de maig, i eren les quatre de la tarda.

Com qui res, davant el local conegut antigament amb el nom de Catedral, ara clausurat, s'anà formant una mena de cua de desvagats que aparentment esperaven que s'obrissin els estancs. Nosaltres hi érem, a l'aguait.

I en efecte; a dos quarts de cinc sortí d'una botiga d'antiquitats un individu vestit amb una americana a la Clark Gable, que tenen aquells plecs com ales a l'esquena, i, dirigint-se a un dels que esperaven li digué:

—Sembla que no hi haurà tabac. Anem.

Era la consigna. Tot seguit els badocs es posaren en marxa, lentament, ara un grup, ara un altre, badant, deturant-se als aparadors, cap al carrer de l'ex-Bisbe, la Plaça Nova, etc., etc., és dir, un itinerari totalment sospitós.

L'individu de l'americana, tot encarrat, anava al mig, com voltat dels altres, vestits de caçadora, però amb un cul de pantalons tot inflat.

I tots plegats, de tant en tant, encenien

l'encenedor, com per encendre el cigar, i el portaven encès tota una estona, i després tornem-hi.

A nosaltres, com ja hem dit, ens cridà l'atenció la maniobra i, passant dissimuladament per darrera del que duia l'americana Clark Gable, li donàrem un copet a l'esquena. L'americana era rígida! Aleshores, dissimuladament, amb el dit del mig aquantat amb el polze li vàrem disparar un altre cop. L'americana va fer «nang», com si fos de llana!

Allò ens va intrigar i, per veure en què pararia, vàrem seguir la manifestació, encenent i apagant l'encenedor. D'aquesta manera, seguint el clerical itinerari, vàrem tornar davan l'ex-Catedral, on alguns es varen dispersar i altres es ficaren a la botiga de l'antiquari.

I nosaltres, és clar, al darrera.

I, quina seria la nostra sorpresa en veure com l'individu de l'americana d'ales es treia de l'esquena una custòdia! De moment vàrem pensar que la salvava, com a obra d'art que era. Però, en veure que els seus acompanyants es descordaven els pantalons i de sota les caçadores els sortien uns faldons de jaqué, vàrem comprendre: allò era la processó de Corpus clandestina!

EL COMLOT QUE ES PREPARA PER A DILLUNS

Una processó semblant es prepara per a introduir-la dilluns en la manifestació i treure-li tot el seu caràcter revolucionari. Segons les nostres notícies, es projecta la substitució de les plaques dels mossos d'esquadra per petites custòdies, i se n'estan enllestint cinc mil, unes de polsera, altres de butxaca, forma rellotge. Sabem també que per acabar de desnaturalitzar l'acte hi aniran deu mil jaqués dissimulats sota caçadores i granelles, i que a la presidència hi assistirà, disfressat amb guàrdapols, el company Manuel Iru-

rita, ex-bisbe exportat miraculosament el 19 de juliol que es commemorarà, que el dia anterior haurà arribat per la mateixa estació marítima per on havia marxat.

Ens ha dit també el nostre comunicant que entre les pancartes n'hi haurà una que dirà: «Los Defensores de la F. A. I. (léase en francés)», i que barrejats amb les JJ. LL. i confosos amb les mateixes inicials, hi haurà un

veritable exèrcit de Jesuïtes i Lluïsos.

Caldrà, doncs, estar atents per a desemmascarar els provocadors que volen desnaturalitzar la significació de la diada. Per a aquest desemmascarament el sistema més pràctic és descobrir aquells que sota la granota proletària o la caçadora de comitè hi amaguen els faldons del jaqué burges o les faldilles de la sotana clerical. Naturalment que, per a això, caldrà tenir discreció i tacte. I al que se li trobi un bony al cul és un provocador del proletariat conscient de la transcendència de les enormes hores que vivim, un provocador que vol sabotejar la guerra que dilluns que ve guanyarem per un any més amb la magna manifestació que es prepara.

UNA RECTIFICACIO IMPORTANT

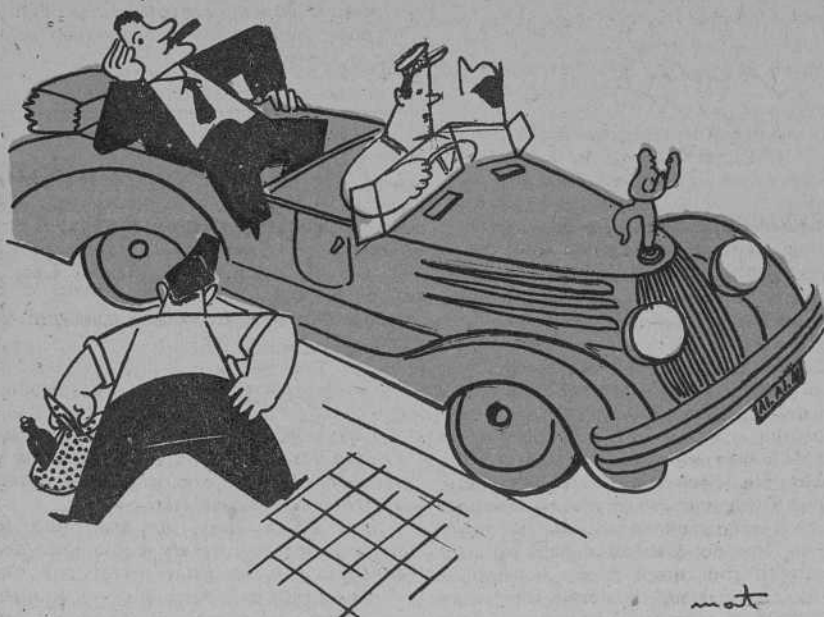
En el moment d'entrar en caixa aquest número rebem la següent comunicació urgent:

«Percatados los Comités Regionales de la C. N. T., de la F. A. I. y de las Juventudes Libertarias de la burda y criminal maniobra que se prepara para desnaturalizar el sentido de la magna manifestación conmemorativa-revolucionaria del día de la victoria del pueblo, o sea de la C. N. T., F. A. I. y JJ. LL., y nadie más, acuerdan cambiar el itinerario, que será ahora continuación del del anterior 19 de julio, partiendo del punto del frente aragonés a que se llegó en aquellas jornadas gloriosas y disolviéndose en Zaragoza, después de tomar café.

»¡Por el aplastamiento definitivo del fascismo hasta el año que viene!

»¡Trabajadores todos de Cataluña!
»¡A tomar café a Zaragoza!

»POR LOS COMITES REGIONALES C. N. T. - F. A. I. y JJ. LL., LOS COMITES REGIONALES C. N. T. - F. A. I. y JJ. LL.»

— Què, et guanyes bé la vida?
— Sí. Ara venc diaris clandestins.

ESQUELLOTS

EM SEMBLA QUE M'AGRADARA

L'altra nit la ràdio oficial de la Comissaria (i no Comissariat) de Barcelona va retransmetre un concert que donava a París Emili Vendrell, dedicat als radioients catalans.

Un radioient català que s'escoltava l'emissió no pogué contenir aquesta exclamació, que no pot ésser més essencialment catalana:

—Ah! ¿Vendrell ha hagut de marxar a França per a cantar per als catalans? Ara sí que em sembla que m'agradarà.

Seguidament Vendrell cantà l'«Emigrant» des de París d'aquella manera que ell sap i els radioients varen constatar esverats els prodigis d'imaginació que realitza plàsticament cada dia la Comissaria (i no Comissariat) de Propaganda.

PASSAPORTS!

Hi ha molta gent amb la cara dura que sosté que d'ençà que ha estat descol·lectivada la concessió de passaports les coses han empitjorat per als antifeixistes que volen anar a posar catifes o a fer discursos a l'Exposició de París.

Un deia tot cinicament indignat:

—Ara que ja han deixat escapar tots els feixistes, tanquen de debò la frontera. Sembla que es tracti només que d'empipar els bons antifeixistes.

En canvi, una destacada autoritat de les que han descol·lectivitzat les fronteres i la concessió de passaports, deia l'altre dia a una gran personalitat que responia d'una ex-marquesa que demanava passaport:

—Vostè diu que respon que és antifeixista?

—Absolutament.

—I ella, està disposada a provar-ho, que ho és?

—Absolutament.

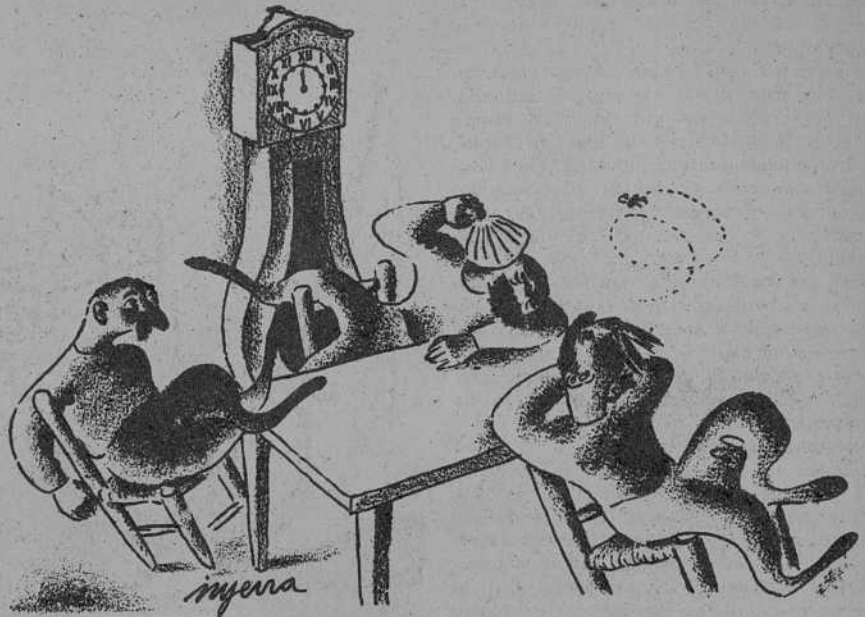
—Doncs miri: per provar que de debò és antifeixista el millor que pot fer aquesta senyorassa és quedar-se a Barcelona.

—¡...!

UN DISGUST COM UNA CASA

El règim actual de presons és tan dolç i tan ben trobat que els presos n'estan encamorats.

Tan cert és això, que un periodista de dretes que es troba empresonat des de fa temps està encantat de la seva vida: bon menjar, tabac, cella de porta oberta per sortir a passejar pels jardins, ràdio, cambra de bany, premsa seleccionada, etc.

1.— Com s'imaginen els malèvols les activitats d'un Comitè.

Dies passats, un grup d'amics del periodista iniciaren unes gestions per tal que pogués ésser alliberat. Quan el pres se'n va assabentar, tingué una gran consternació. Va convocar els seus amics i els digué:

—Que em voleu perdre? Que no teniu entranyes? Què faré jo, pobre de mi, si em priveu d'aquest tren de vida?

Els amics confessaren llur error, però ja era tard. L'ordre d'alliberament havia estat cursada. En el moment de deixar la gàbia d'or, el periodista tingué una inspiració. S'arripà a les reixes i cridà:

—Visca el Franco!

Això el salvà. Si no arriba a ésser per aquest enginy, a hores d'ara ja faria cua de tabac com un peató qualsevol.

EL DOCTOR TUSSO

Fa uns dies que devem una satisfacció als centenars de milions de milers de ciutadans que ens demanen noves de la situació política que manté el doctor Tussó després del poum! que ha fet el P. O. U. M., partit en el que el nostre estimat doctor militava amb una graduació envejable que li valgué, traduïda a la categoria civil, el grau de regidor de l'Ajuntament de Barcelona.

Sembla que la gent està inquieta perquè no sap si el doctor Tussó, com a representant del P. O. U. M., continua encara a l'Ajuntament i a l'Hospital General o a un sol d'aquests dos organismes, o a cap de tots dos.

Nosaltres, per donar satisfacció als lectors de L'ESQUELLA, només hem pogut inquirir que el doctor Tussó continua a l'Ajuntament i a l'Hospital, encara que es troba molt bé de solut.

Sembla que als efectes que la dissolució del P. O. U. M. pugui afectar al doctor Tussó, a les altes esferes es projecta una pròxima do-

ble dissolució de l'Hospital General i de l'Ajuntament de Barcelona.

Si no és així no hi ha res a fer... sembla...!

PICKWICKIANA

A Girona, el règim correccional també es distingeix per la suavitat. Tenen uns quants capellans tancats que són molt felicets. Durant el dia surten a campar-se-la, treballant en labors de fortificació, curosament vigilats perquè ningú no els faci mal. De nit, se'n tornen cap a la casa de correcció i cap a dormir falta gent, ben frescos i ben nodrits. Si algun d'ells es retarda, troba les portes de la presó tancades i ha de passar la nit al ras, exposat a les ives dels anticlericals. Però això no passa mai, perquè ja s'espavilen per arribar a l'hora.

Mare de Kropotkin,
quin escàndol!

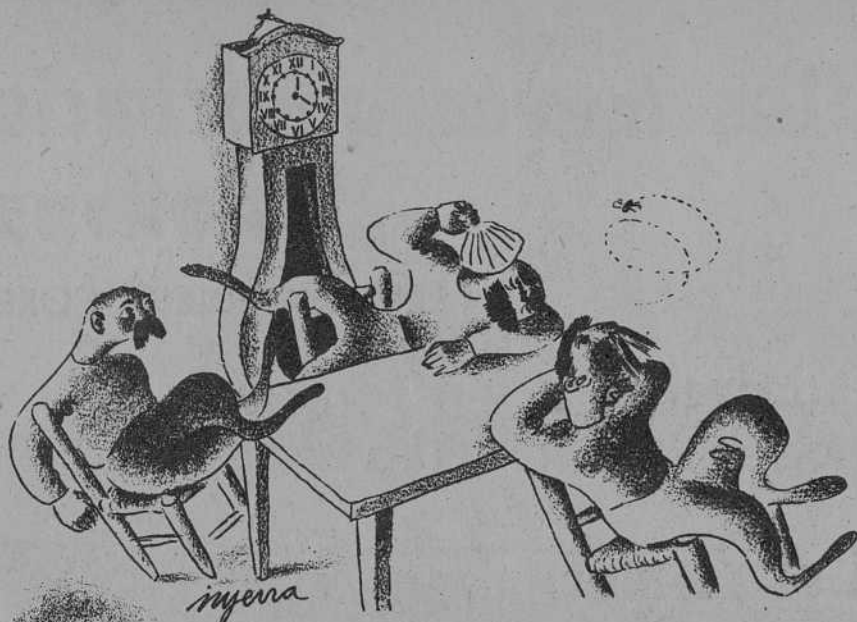
«Catalunya», l'òrgan de l'anarquia catalano-balear, publicava dissabte, destacadíssim, el següent solt:

"SENSE COMENTARI

Ens hem pogut assabentar que passen de 300 les denúncies que han estat presentades aquests dies al Jutjat, al·legant sostracció d'automòbils.

Ens diuen que, fins ara, amb tot i haver estat trobats els automòbils de referència, no ha estat dictat cap decret de processament, però que —i aquesta és la notícia que volíem donar— prèvia identificació de la propietat, els cotxes són retornats als particulars que n'eren propietaris."

I doncs, què volien? Que fossin retornats als particulars que n'eren lladres?

2. — Com són en realitat les activitats d'un Comitè.

ELS GRANS REPORATGES DE «L'ESQUELLA»

Autobuses (G) «Nuestra Obra»

El més gran èxit de la C. N. T.

Desitjosos de donar a conèixer l'esforç dels camarades que remenen les cireres dels Autobusos (G) Nuestra Obra, i segurs que Barcelona en pes i torna ens ho agrairà, hem anat a «interviuar» un responsable dels que exploten (el servei, és clar!) i el tret ens ha sortit per la culata. No hem pogut preguntar-li res. Així que ens ha vist, ens ha fet asseure en un bidó de benzina de la que no hi ha per la U. G. T. i, com si li donessin corda, ha cantat:

—«Nuestra Obra» està a la vista del públic. D'ençà que explotem els Autobusos (G), hem lluitat contra tots i contra tothom, però nosaltres sortirem amb la nostra. Ho hem hagut de reorganitzar de cap i de nou.

»No és veritat que cada dia circulin menys cotxes. El que passa és, senzillament, que sols volem fer córrer els que estan en mal estat per a tenir els bons de reserva. Tampoc no és cert, com han fet córrer males llengües, que ens hàgim venut cap cotxe. No val pas la pena, puix que ens en donarien quatre «xavos» i nosaltres no ens embrutem els dits per tan poca cosa.

»Tenim grans projectes. Un d'ells és obligar el públic que agafi els cotxes quan nosaltres voldrem i no quan a ell li doni la gana. El públic està molt mal acostumat i això no pot ésser. «O somos o no somos».

»Donarem curssets de gimnàs i boxa als cobradors, perquè ho necessiten com el pa que mengen. Això ens permetrà tenir un cos selecte de cobradors forçuts, que tractarà el «vulgo» com es mereix.

»Ja hem suprimit les parades. Era ridícul que tot un Autobús (G) Nuestra Obra, s'aturés davant un pal de ferro al qual li havien

plantat un senyal. Ara ens aturem allà on volem; així el públic pot fer exercici i iniciar-se per a la pròxima Olimpiada.

»Una de les nostres preocupacions és la línia A. No sabem què fer dels tres cotxes que hi circulen. Amb un que surti de la Diagonal cada quinze dies n'hi ha ben bé prou.

»Hem autoritzat els cobradors per tal que tornin els canvis bé. Ara ja es guanyen prou la vida, pobrets! I, com que ja els deixem anar sense gorra, amb l'americana descordada i esparidenyes, no tenen tantes despeses.

»Una de les innovacions que més aviat posarem en pràctica, serà la d'imposar penyores als passatgers que diquin mal de «Nuestra Obra». No podem permetre que, quan els fem el gros favor de deixar-los pujar als «nostres» cotxes, ens critiquin i es permetin certes extralimitacions. Les penyores seran satisfetes en bitllets de «bultcs» i el passatger serà obligat a portar-los al trauc de l'americana com una insígnia.

Mentre es ficava els dits al nas, ha seguit:

—En tan poc temps que els Autobusos (G) són «nostres» hem implantat sensacionals innovacions. Una d'elles és que els illusos els confonguin amb màquines de tren, per la quantitat de fum que treuen pel forat del radiador. Avui ja tothom parla del nombre de trens que hi ha a Barcelona. Un altre és que els cobradors no portin més enllà de 90 cèntims de xavalla per a estalviar-se l'enuig dels canvis. I la tercera, potser la més interessant de totes, que els empleats preguntin deu vegades a cada passatger si ja ha pagat.

»Hem augmentat considerablement els in-

gressos. Com? D'una manera que fins i tot volem patentar-la: Fem circular poquets cotxes perquè així van ben plens i exigim comissió als carteristes que «treballen» a les plataformes.

I, per fi, aquest any serà repartit profusament un llibret que portarà per títol: «Manual de los cochero-cobradores de los Autobuses (G). Nuestra Obra». Tindrà 8.342 pàgines i recollirà totes les obligacions que hauran de complir els qui utilitzin els «nostres» cotxes. Controlarem tots els actes de la gent i, abans d'arrencar el cotxe, se'ls farà signar un compromís d'acceptació del reglament de la col·lectivitat.

Ens ha pregat el camarada, en acomiadant-nos, de fer constar el seu pregó agraïment a tots aquells que callen quan els cobradors fumen una empenca a una xicola quan té la pretensió de pujar a un cotxe que no va ple.

Li ho hem promès, i ací queda escrit. Salut, camarada!

Lleó Llop i Cunill

Els «vates» comarcals

«L'Hora Nova», de Vic, va publicar el dia 3 del corrent aquests versos del des d'ara immortal poeta Antonio Claveras:

CONFIDENCIA A UNAS FLORES

A unas simpáticas madrileñas
que han hallado el cobijo bajo
el nítido cielo de Cataluña.

Sé de un bonito jardín
que temprano ha embellecido
porque en él han florecido
cuatro rosas de carmín.

Cuatro capullos llegados
de lejana latitud,
repletos de juventud
y dignos de ser amados.

Son humanas florecillas
de buen porte y hermosura
y en verdad que con locura
bien besara sus mejillas.

—Más... no sintáis inquietud
que aquí no es tierra de extraños;
jamás vendrán con engaños
a robaros la virtud.

—Si os brindan cariño, amad
con pasión y sin recelo;
nadie descenderá el velo
de vuestra virginidad.

—Sól podreis encontraros,
como en mí, a una alma inquieta
que con humos de poeta,
soñando, quiera besaros.

Aunque nunca hubo pecado
en el que viendo una flor
se ha sentido soñador
y con goce la ha besado.

Antonio Claveras

Quina llàstima que un poeta com aquest no sigui «joven libertario»!

PROFESSOR DOCTOR P. GALLARI

"Les meves observacions sobre el vermut amb sifon les olives i les anxoves..."

(PRIMERA EDICIÓ CORREGIDA I AUGMENTADA AMB TAPES)

El vermut amb sifon es pot prendre abans de menjar 170 menes diferents de queviures

El poeta Viura i el vermut

La terra dels medes produeix la fruita salutífera que dona el suc del vermut, el sabor persistent del qual ajuda a expulsar del cos les negres metzines de les darreres païdes i estimula l'esdevenir dels àpats futurs.

L'arbre que dona el vermut és gran i s'assembla al llorer amb el que es confondria

ET CONEC, HERBETA!

Aquesta és la veritable planta de l'oliva per al vermut.

Es escadussera i només es cria als jardinets dels ateneus llibertaris.

Fa unes olivetes que ja tenen fets els forats per a punxar-les amb l'escuradents.

si no els diferenciés el perfum i si no fos que el llorer no va mai acompanyat de retalls de pel·lícula i de monedes d'or amagades sota el suro del tap.

Els medes l'utilitzen com a aperitiu i per purificar l'alè dels joves decrepits i dels vells federals de tota la vida.

l'oliva i fa créixer les cues, manifestacions simptomàtiques de la «colitis».

L'olivera fa néixer l'oliva i l'oliva fa l'oli i l'oli fa fer cua per a obtenir-lo.

Es per això que ens guardarem ben bé prou de recomanar a ningú per naturista llibertari que sigui que prengui olives en dejú.

Es preferible que les prengueu als voltants del migdia amb vermut i... poques, que ara van cares.

Dels temps dels medes és aquesta anècdota

Els medes ens van transferir al través de les generacions, de les guerres i de les crisis de la Generalitat aquesta anècdota que és la més clara observació per a definir la naturalesa antitòxica i intrascendent del vermut com a fórmula específica per a estimular l'apetit.

Diuen els medes que, un dia, un meda va entrar fent-se el distret a Bar Canaletes i va demanar un vermut sense olives.

El cambrer, ràpidament, sense vacilla-

cions li va respondre amb energia:

—Haurà d'ésser sen-

se anxoves, car d'olives no en tenim.

Ho voleu més clar...!

L'OLIVA

L'oliva neix, com tot hom sap, de l'olivera. Neix fatalment i regularment menyspreant totes les teories llibertàries que sobre l'avortament han circulat en els darrers temps.

L'oliva ja neixia im-pàvida a l'hort de Getsemani mentre les patulles d'aquell temps

agafaven el fill de Déu i li estripaven el carnet per una mera declaració de Judas Iscariot que fou el primer feixista del món.

L'oliva neix i creix animant al seu escalf ambicions, guerres i altres indústries de pau.

L'olivera fa néixer

ANTIFEIXISTES: PEN-SEU-HI!

Un tip d'anxoves mal païdes produeix als lectors de bona fe aquest fenomen de visibilitat pervertida que de vegades els fa creure que han estat mares accidentalment.

Alerta, lectores...!

...No us malfieu ni us alarmeu, que això no és pas el que sembla, no.

Es la secció vertical d'una dent corrompuda per la fermentació demagògica d'una espina d'anxova.

"Sangre sucia, caries segura", no falla.

El secretariat

"Doctor Aníbal Potasa, médico por la Universidad de Riveira d'Afoz y presidente de la Sociedad Vegetariana de Portugal,

Certifico i juro pel meu títol i honra, usar cada mati aigua barrejada amb suc de vermut, i «aliñar» les amanides amb olives, durant trenta anys de la meua vida.

Així mateix, afirmo usar quotidianament

seba i all cru en els meus àpats crudívors i vegetarians.

Estic també d'acord amb tota la doctrina exposada pel professor P. Gallari en el seu llibre. «Les meves observacions sobre el vermut amb sifon, les

olives i les anxoves» (en la 3.ª edició de L'ESQUELLA). I per ésser cert, ho firma i certifica

Doctor Aníbal Potasa,

d'Esquina do Paraíso, Porto (Portugal).»

LIMONOFILIAS

DESMENTIMENT

Aquesta planta és aquella que molts lectors mancats de consciència marxista es pensen que produeix l'anxova.

Nosaltres volem aprofitar aquesta oportunitat de desmentir-ho.

Si hi ha algú que encara ho fa córrer, feu-lo agafar, que és un feixista.

LES ANXOVES

Les meves observacions sobre les anxoves són ensems més velles i més noves. Estan basades en les teories dels ases més savis de l'edat del ferro i dels fenicis de la revolució que estem vivint a hores d'ara els catalans que encara no hem desapa-regut dels nostres respectius domicilis.

En principi els medes ja havien comprovat que una anxova és la meitat justa d'una sardina.

Els ases més savis de l'edat del ferro, que eren tan ases com els ases que ara patim, havien arribat a esta-

blir per la més elemental lògica experimental que l'anxova era una cuca que atacava l'oliva i se li menjava el pinyol... Sobre aquests principis originaris de l'anxova no s'ha produït cap posterior observació que modifiqui essencialment els antecedents esmentats.

En canvi, l'anxova situada socialment en els darrers moments que vivim ha sofert derivacions consubstancials amb la qualitat específica que es dedueix d'haver estat collectivitzada.

Resulta que per aquest sol fet han de-

duït els fenicis de l'actualitat contemporània que s'ha de vendre a ral cada anxova.

Els magatzems de la conselleria de Proveïments les venen als expenedors a 12 pesetes la llauna de mil anxoves i els expenedors de vermut amb sifon venen les anxoves dessimuladament i com si fos de manera accidental a ral cada una, amb la qual maniobra contra-revolucionària en tren de cada llauna de mil anxoves que els ha costat 12 pesetes, 50 duros, o siguin 250 pesetes, que són 1.000 rals...!

Davant d'això la ciència naturista ha de callar.

SERRA PÀMIES

(Segons cop d'ull de Bofarull)

El conseller de Proveïments, fent-se càrrec que L'ESQUELLA és un rotatiu de categoria internacional, ens ha adreçat una respectuosa carta en la que ens diu quant li agradaria ésser admès com a redactor del nostre setmanari.

Nosaltres, que sempre donem tota mena de facilitats als humils, hem estudiat detingudament la petició del conseller i hem acordat:

Primer. Com que cap de la nostra redacció no ha estat mai delegat de Proveïments ni emboscat a cap departament oficial, i, per tant, no sentim por a les possibles sancions d'aquest aspirant a humorista, hem decidit no admetre'l com a redactor de L'ESQUELLA.

Però, com que també ens hem informat que l'actual conseller de Proveïments quan era noi recitava força bé allò de «La Paula en té unes mitges», tenint en compte això que ha pesat una mica en el nostre abnegat esperit ens ha decidit:

Segon. A admetre Serra Pàmies en qualitat de col·laborador espontani reservant-nos el dret de llançar al cove tota la seva producció literària.

Tindrem, però, en compte que el xicot comença una nova carrera i veurem d'aprofitar alguna coseta.

Per altra part els originals que ja ens ha enviat vénen escrits a màquina i en una sola cara, el que demostra que no és tan espontani com sembla.

Ja ho saben, doncs, les nostres multituds de lectors i lectores. El conseller de Proveïments ha estat nomenat col·laborador espontani de L'ESQUELLA.

Ara volen pintar de rojo y negro el Mestre Pau Casals

Els consellers sense cartera

«El Noticiero Universal» publicà dies passats el següent anunci:

«PERDIDA DE UNA CARTERA

Durante la tarda de ayer se extravió una cartera con documentos, a nombre del ex-consejero de Abastos y Servicios Públicos J. Juan Doménech.

Se ruega la devolución de la misma a la Avenida 14 de Abril, 478, principal.

Se recompensará en más de su valor, por interesar más que nada los documentos y objetos familiares.»

Aquest anunci, absolutament verídric, ens fa suposar que, si dona resultat, aviat en veurem quatre més de semblants, profusament divulgats per la C. N. T., interessant-se per la sort d'altres tantes carteres extraviades.

Comunicat oficial de l'Exèrcit de la Reraguarda

A les 9'30. — Hem fet presoner un ex-collectivitzador convertit en descollectivitzador que s'havia fet fort en les seves propietats. Les nostres forces no han tingut cap baixa.

A les 11'20. — En un audaciós cop de mà els nostres soldats han agafat a l'enemic sis tancs que pasturaven a les avançadetes de la Torratxa.

A les 11'30. — Rectifiquem la notícia anterior.

El que les nostres forces han agafat en l'esmentat audaciós cop de mà, no han estat sis tancs que pasturaven, sinó sis bous. Sis bous armats, naturalment.

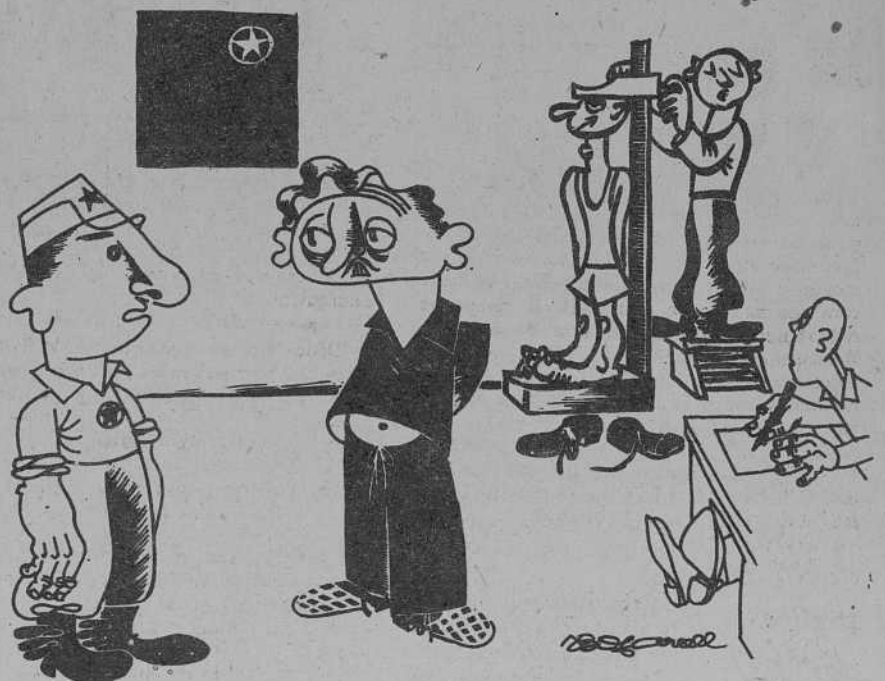
A les 14'15. — En una descoberta, les nostres forces han sorprès un individu que anava amb tres metralladores, un canó antitanc, tres fusells i quatre o cinc pistoles llançafomes, tot molt enginyosament ocult entre els plecs del seu vestit.

Hàbilment interrogat, ha declarat que anava a caçar.

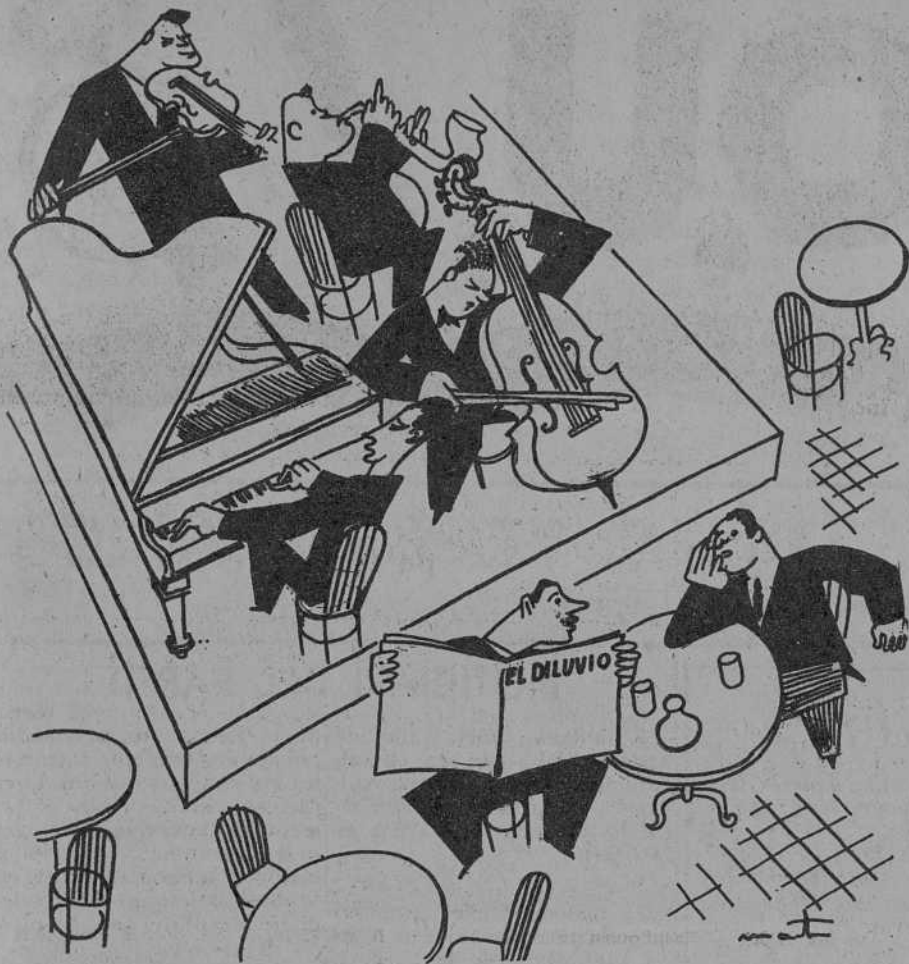
Els nostres soldats l'han cregut. Ha estat detingut.

A les 22'30. — Els nostres dinamiters han atacat i fet presoners dos facciosos que hostilitzaven les nostres posicions amb paquets de tabac a tres «duros» el paquet i amb pastilles de sabó a sis pessetes cada una.

A tots dos els han estat preses les armes.

—Què, tu també ets fill de vidua?
—No. Jo soc pare de vidua.

— I aquest Wagner, qui era?
— Un que feia música per matar criatures.

NO ÉS QUE L'ESTAT SANITARI SIGUI BO

La gent no es mor perquè no pot

El tristíssim problema de les Pompes Fúnebres

Havent declarat el doctor Tussó, Conseller-regidor de Sanitat i del P. O. U. M., que encara que semblava mentida l'estat sanitari de Barcelona és bo com mai i que la gent no s'hi mor ni a «tiros», vàrem decidir anar a veure com ens explicaven el misteri els companys del «Sindicato de la Industria de Sanidad, Asistencia Social e Higiene, C. N. T. - A. I. T.», secció de Pompes Fúnebres, ja que si els que no maten no en saben res, els que no entenen podrien dir-nos-en alguna cosa.

Anàrem a l'oficina del carrer de Muntaner.

—En efecte —ens digueren—, des que han dissolt les Patrulles que no es mor ningú, i, miri, en senyal de dol, hem hagut d'arriar les tres banderes.

—Tres?

—Sí, no ho sabia? La de la F. A. I. entre la catalana i la republicana. Sense la de la F. A. I. no volem les altres.

—Però, per què la de la F. A. I.? No eren del municipi les pompes fúnebres des que es va treure el monopoli?

—Sí, però ara nosaltres l'hem tornat a posar. Som la indústria de la Sanitat, sap?

—Ah!, no ho sabia.

—Valga'm Malatesta, quina ignorància.

I amb el dit gros de la mà dreta va començar a fer-se uns dibuixos estranys per tot el cos.

—Què feu?

—De tanta d'estranyesa, em persignava a l'anàrquica.

—I què és això?

—Doncs miri, que en comptes de fer el signe de la creu com abans, ara que som anarquistes fem el d'aquell sant home que obre la boca al lleó i aquell tortell que els volta, que, com sabeu, és el signe de la C. N. T.

—Ai tél!

—Es més complicat, però és la «Nueva Era»... i dóna. Ens hem d'adaptar! Abans érem de la C. E. D. A., de la Lliga, de la U. P..., ara som anarquistes, alabat sigui Kropotkin. No es voldria pas fer enterrar?

—Per ara no; quant me'n faria?

—Miri; li faríem un enterrament de primera.

—No; el voldria de tercera; no puc gastar.

—Vull dir de primera per a nosaltres; ara, si no pot gastar, per què s'enterra? Vagi vostè mateix a l'exemplar del cementiri de Montcada; perquè ací cobrem per endavant. Però vaja... que alguna cosa deu tenir... no

es faci el pobre, que en aquesta revolució tots, qui més qui menys, hem... requisat. Gasti-se'ls una vegada a la vida, home de Kropotkin! Només és un cop i queda bé.

I, quant me'n farien pagar?

—Miri, de tercera són vuit-centes pessetes al comptat. Un enterrament senzillet, però decent; ara, que no es pensi que li vindran les Juventudes Libertarias per aquest preu.

—I de segona?

—Oh!, això ja va millor. De segona són tres mil, i és igual que el de tercera, però anirà embolicat amb la «rojinegra». Ara, si vol anar de primera se'n farà deu mil, i això ja és bo: Juventudes... els cotxers a la Frederica Montseny, «Hijos del Pueblo» per la banda del Partit Federal Ibèric, un Sagrat Cor de Kropotkin... (i acostant-se'ns i parlant-nos a l'orella amb la mà al costat de la boca) i capellans autèntics disfressats que aniran resant «La Conquista del Pan nuestro de cada día». No li convé?

—I al comptat?

—Què al comptat, per endavant!

—No tinc diners.

—Doncs, no es mori, que és el que fa la gent. I no em faci perdre el temps, que encara haig d'acabar el rosari. Viva la F. A. I.!

—Ora pro nobis... —contestaren els altres empleats.

—Ezequiel Endérez...

—Ora pro nobis...

—Thoryo, ay mi Thoryo...

—Ora pro nobis.

—Cánovas Cervantes...

—Ora pro nobis.

—Marqués de Hoyos y Vinent...

—Ora pro nobis...

En la impossibilitat de fer-nos enterrar, hem decidit no morir-nos i enterrar l'assumepte.

—Els bombers de Barcelona apagaran els focs de Madrid.

—Noi, quina màniga més llarga.

P.R.O.U.!!

Prou sang entre fraternals! No es pot dir que hàgim sofert un "putsch" de dimensions normals, però hem sofert un "putschet". I Solà de Canyizares ha estat el milionari del "putschet"

El "putschet"

No en parlem més. Són massa recents aquests fets de juliol i del P. R. O. U.! perquè puguem tenir la necessària serenitat de judici.

Però hem de dir ben alt, amb uns bons crits, que de les dues fraccions en què per uns dies s'ha dividit el P. R. O. U.! cap no ha resultat vençuda. Hem guanyat totes dues. Tant els partidaris de l'apollini N. Capó, que han lluitat coratjosament al bàndol dels Capons, com els que optaven per concedir el "leaderat" a Solà de Canyizares, han sortit dels combats enfortits i vencedors. D'aquest triomf duplicat no en podia sortir altra cosa que una solució conciliatòria: el P. R. O. U.! tindrà dos líders i serà governat i administrat en duumvirat. No hi ha hagut altre remei. Els nostres afavoridors ja se'n faran càrrec.

JA TENIM LOCAL!!!

Tothom ja s'ha fet càrrec que el P. R. O. U.! és un Partit jove i inexpert, i que aquesta joventut, a desgrat d'ésser el nostre tresor més estimat, ens porta alguns maldecaps. Per exemple: els partits anteriors al 19 de juliol o els que es fundaren poc després d'aquesta data, pogueren incautar-se de bons locals, edificis de planta, com torres de senyors, Bancs d'Españes, Santes Maries dels Mars, Hotels de luxe i de mig temps, palaus de l'aristocràcia, feudes de la Lliga i radicals, etc.

I ara ens trobem nosaltres (que som més importants que el precoç Fèlix Martí Ibañez) amb un piset humil i que paga lloguer i inquilinat, i en el qual encara no hi hem pogut encabir l'Aparell de Fer Rebuts. Pot continuar això d'aquesta manera? No, mil vegades no!

I en conseqüència s'ha re-

unit el Consell General del Partit i ha nomenat un Comitè d'Incautació, amb l'encàrrec de cercar una casa ben gran i ben maca pel nostre Partit. La feina semblava difícil i arriscada, però el P. R. O. U.! sap triar bé els seus homes.

La missió ha reeixit i podem donar als nostres socis i simpatitzants una grata nova: tenim una de les cases més grans de Barcelona!

De primer, quan un dels nostres delegats ens va dir que la Catedral estava per merèixer i que ningú no s'hi havia instal·lat, no ens ho creïem. Però és cert, per inexplicable que sembli.

El nostre Comitè d'Incautació va anar cap a la Catedral i no va veure cap paper que pogués acoquinar ningú. Només n'hi havia un que deia que la Catedral ve a ésser un monument nacional, però com que això ja ho sap tothom,

NOTICIARI DEL PARTIT

L'Immens poeta ciutadà Xavier Viura ens ha enviat, amb tots els requisits, la sollicitud d'ingrés al nostre Partit. El presenta el Castell de l'Oreneta.

El nostre Consell General ha acordat adherir-se a totes les iniciatives de la F. A. I. i de les "Juventudes Libertarias" perquè quina més, quina menys, totes són divertides.

El nostre òrgan inaugurarà aviat una secció titulada "Hora dels catalans absents

de la Pàtria" on els nostres pobres emigrants trobaran totes les cançons que fan enyorar, els "menús" més típicament catalans que poden fer-se a l'estranger i, sobretot, la major o menor quantitat de probabilitats que tenen de que la Generalitat obri els ulls i els deixi sense una malla.

COLLES

Colla "Els gegants de la Garriga". — Demà, a les sis i sis, reunió al lloc de costum. Que cada u es porti el flabiol i el "pito".

Colla "Els pensadors meningítics". — Aquesta nit, després de sopar, gran secció de cinema cultural. Seran projectats els següents films de tesi:

"L'auca del senyor Esteve".
"L'anunci del Cerebrino Mandri" (Dibuixos animats).
"Draps i Ferro vell".

Colla "Pit i fora, xicots!". — Es fa saber que aquesta colla desautoritza el seu segell. Aquest segell era quadrat i estirat de dalt, hi havia una senyora despullada amb una pinta i un lloro, que representava el progrés. El susdit i esmentat segell va ésser incautat per la policia, però nosaltres, vius que vius, el desautoritzem.

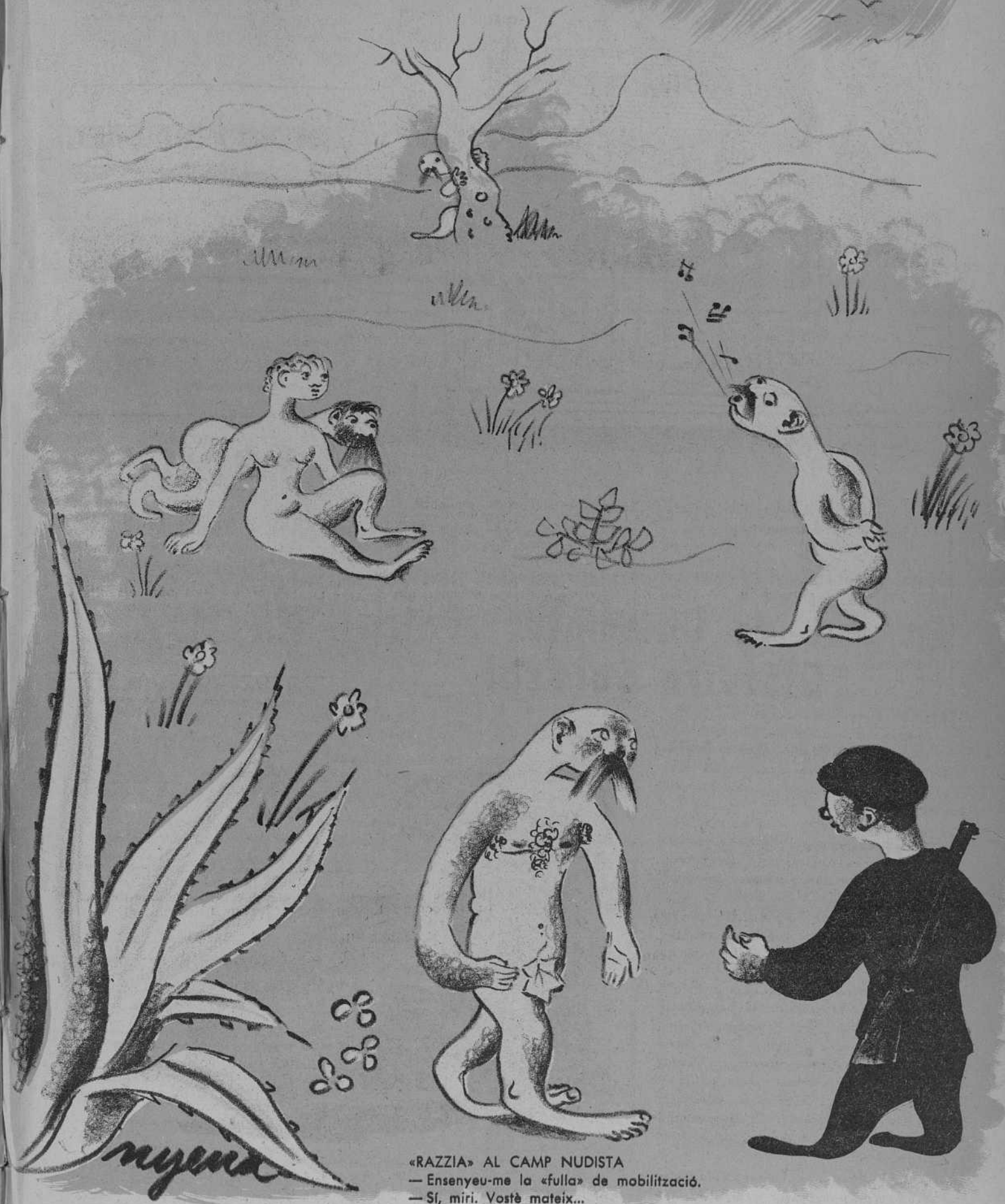
El nou segell és verd, en forma de perfil de galleda, i a dintre hi ha la mateixa senyora d'abans, però ara ensenya un pit, amb una mica d'impudícia. El lloro l'hem tret i hi hem posat el doctor Fèlix Martí Ibañez de perfil.

resulta que en termes jurídics no té força d'obligar. Els nostres fraternals triaren un tros de paret ben neta i hi enganxaren un paper que deia: "Aquesta casassa és del P. R. O. U.! Es prega als passavolants i als agents de l'Autoritat que la respectin i la facin respectar." La Catedral és nostra!

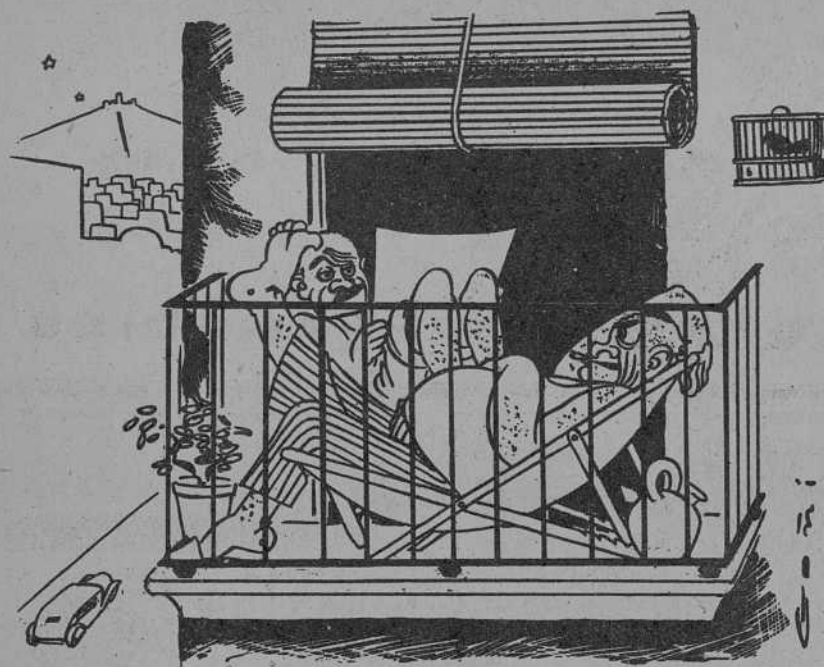
Ara bé. No volem silenciar un fet que ens omple de vergonya i d'indignació: encara no hem pogut entrar a la Catedral. Ningú no ens ha volgut donar les claus, i quan la Comissió hi va anar amb un manyà perquè forçés la Porta de la Pietat, uns mossos de l'Esquadra detingueren el manyà i la Comissió que en cara estan empresonats.

Permetrà el Govern de la Generalitat aquest inqualificable atropellament? Pel bon nom del nostre poble i degut als Drets de l'Home, esperem que no.

Exigim la llibertat dels nostres presos!

«RAZZIA» AL CAMP NUDISTA
— Ensenyeu-me la «fulla» de mobilització.
— Sí, miri. Vostè mateix...

— Que no ho saps? En Solà de Cañizares s'ha declarat republicà.
— Quin cavernícola!

La clau de l'atemptat contra Oliveira Salazar

L'atemptat contra Oliveira Salazar ha preocupat extraordinàriament els cercles policials portuguesos. Qui el va concebre? Qui es va atrevir a atemptar contra la vida del petit gran Oliveira?

La policia portuguesa aviat ho trobà. Havia d'ésser un espanyol. Això s'ho pensava tothom. Però el que encara no ha descobert la policia, ho revelarem nosaltres, sense dir, és clar, noms.

L'atemptat fou per mitjà d'una bomba posada a la claveguera, que havia d'esclatar en passar el cotxe d'Oliveira, quan aquest anava a una funció religiosa.

Després la policia portuguesa ha dit que els autors eren professionals. Professionals de què? D'atemptats? I ca! Professionals del cinema. En efecte; l'atemptat és clavat clavat del del film «Violetas imperiales». L'emperadriu Eugènia ha d'anar a una funció d'òpera i els anarquistes posen la bomba a la claveguera. Quan passa el cotxe esclata..., però a dintre no hi ha l'emperadriu, sinó Raquel Meiller.

Caldria, doncs, veure on era la Raquel en aquell moment i tot seguit es veuria que els autors de l'atemptat són uns cinematografis-

— Què, ja hem guanyat el C. A. D. C. I.?
— Cadci, cadci.

tes espanyols tan doients com ella. Aquesta és la clau de l'atemptat. Ara només ens falta trobar el duro. El P. R. O. U. ens el donarà.

Correu i remeneu

Jou. — Aprofitem el vostre retall. Agraïts.

Rojo-Negro. — No hem entès res.

El ciutadà escuat. — La vostra capacitat de treball ens ha commogut, però el que envieu no va.

Sargantana de tres cues. — No guardem els originals.

Kayrus. — Ha passat d'actualitat.

Gabalà. — No té contingut polític.

Toc. — Llarg.

Riu. — No navegable.

P.R.O.U.!

és el vostre partit.

Allisteu-vos al

P.R.O.U.!

Manufactures Gráficas B. SIRVEN S. A. E.
Empresa controlada pels seus obrers

SANGRISÁN

**DEPURATIU perfecte de la sang
(Grans, llagues, herpes, etc., etc.)**

DE VENDA A TOTES LES FARMACIES

MIL PESSETES

al qui presenti
**CAPSULES DE
SANDALO** mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconegent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17 738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pòlvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, Infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

**SERVEI PERMANENT
DE LAVATGES PREVENTIUS
QUE EVITEN TOT CONTAGI**

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i

crònic). ● Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

Recordeu sempre! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU
DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

Fabricació
nacional
de

RECEPTORS

MARCA

SATURNO

Reparacions
Peces muntatje

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETTALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

A L'HORA DE COBRAR

Franco.—Ja veuran: a mi comencen d'agradar-me els anglesos.
Els alemanys.—Es que aquí els anglesos som nosaltres.